

FARNÍ INFORMÁTOR

SVÁTEK KŘTU PÁNĚ – 9. LEDNA 2005

Pán dá požehnání a pokoj svému lidu.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, rozpomeňme se na své přijetí za Boží děti a s důvěrou prosme:

**L: PANE,
OBNOV NAŠÍ VÍRU.**

● Za všechny pokřtěné, za rodiče a kmotry, aby s radostí vyznávali víru v Boha Otce, který nás stvořil, v Boha Syna, který nás vykoupil a v Boha Ducha svatého, který nás posvětil.

● Za křesťanské společenství, aby si stále hlouběji uvědomovalo svůj křest, a v každodenním životě vydávalo svědectví Kristu, který si v nás učinil příbytek.

● Za mír v zemi, která v plnosti času prožila tajemství Vtělení Božího Syna.

● Za věřící naší

farnosti, aby pozorným nasloucháním Božímu Slovu oživovali své křestní povolání, posilovali ho modlitbou a osvědčili skutky bratrské lásky.

● Za obyvatele jihovýchodní Ázie, které v minulých dnech postihla hrozivá přírodní katastrofa, aby i v této těžké a tak bolestné zkoušce poznávali, že je Bůh neopouští, vždyť ve vánočním tajemství přišel, aby sdílel naši existenci.

● Za křesťany, aby zintenzívnili své úsilí o společné hlásání Ježíše Krista, jediného Spasitele světa.

● Za křesťany, aby v týdnu modliteb za jednotu přistoupili s důvěrou k Bohu, "Prameni života".

● Za věrné zemřelé, ať dojdou slávy, jejíž pečeť na křtu přijali.

K: Otče, v křestní vodě a pomazání Duchem svatým dáváš zaznít svému hlasu, který nás volá k následování Krista, tvého Syna. proměň nás v zářivé svědky tvé slávy. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 9. – 16. ledna 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 9. ledna	SVÁTEK KŘTU PÁNĚ KONČÍ DOBA VÁNOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za přijatá dobrodiní během 85 let života
		DRYSICE 9.30	za + Milana RYŠÁNKU a dvojce rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Marii VAVERKOVOU a duše v očistci
PONDĚLÍ 10. ledna	PONDĚLÍ 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za Břetislava PETŘÍČKA, rodiče HROZOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
ÚTERÝ 11. ledna	ÚTERÝ 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	na úmysl dárce a za duše v očistci
STŘEDA 12. ledna	STŘEDA 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 17.00	za + P. Františka STRNADU a farní sestru
ČTVRTEK 13. ledna	SV. HILARIUS, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii ORÁLKOVOU, manžela a duše v očistci
PÁTEK 14. ledna	PÁTEK 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za Vladimíru ŠMEHLÍKOVOU, rodiče, sourozence a duše v oč.
SOBOTA 15. ledna	SOBOTA 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDĚLE 16. ledna	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Antonína ROZEHNALU a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za + rodiče MARKOVY, čtyři syny a dceru
		PODIVICE 11.00	za + rodiče NAVRÁTILOVY a AMBROZOVY
		PUSTIMĚŘ 14.00	SETKÁNÍ S BIŘMOVANCI /v sakristii kostela sv. Benedikta/

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA: Pustiměř: 7.400,-Kč; Drysice: 3.500,-Kč; Podivice: 1.700,-Kč.
PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

*Děkuji Vám za velkorysý projev solidarity vůči postiženým
národům jihovýchodní Asie, vyjádřený příspěvkem do sbírky
PRO ASII.*

Dosáhla výše: 20.000,-Kč v Pustiměři a 10.000,-Kč v Drysicích.
V pondělí, 3.ledna 2005, byla odeslána na účet
Papežské rady Cor Unum.

*Na prahu nového roku mi dovoluť spojit tuto vděčnost s přáním i prosbou:
ať všemohoucí Bůh je odměnou vaší štědrosti, a každodennost vašeho úsilí
ať korunuje hojností svého požehnání.*

Dr. Josef Beníček, farář pustiměřský

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE (tel. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz).
Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u
pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak
každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; 1ks=10,-Kč. V elektronické podobě (pdf) na www.pustimer.cz.

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ – 2. LEDNA 2005

Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, dnes jsou v Kristu Spasiteli požehnány všechny národy země. Když se nám dostalo tohoto nevýslovného daru požehnání, s důvěrou prosme:

L: PANE, DEJ NÁM KRÁČET VE TVÉM SVĚTLE.

- Za Církev, aby rozjímáním nad velkými událostmi dějin spásy, dokázala stále novým způsobem přinášet jejich poselství.
- Za mladé Církev i za ty s pradávnou tradicí, aby společně rostly a jako sesterské Církev si pomáhaly při výchově nových generací učedníků a apoštolů evangelia.
- Za oběti zemětřesení v jihovýchodní Ázii, ať jim Pán dá účast na zjevení své slávy; jejich příbuzné ať posílí v naději a celý svět ať přivede k projevům bratrství a solidarity.
- Za mír v zemi, která v plnosti času prožila tajemství Vtělení Božího Syna.
- Za představitele světa kultury a vědeckého bádání, aby dokázali poznávat Boží znamení ve stvoření a jako svatí Mágové byli otevření plnosti pravdy.
- Za věrné zemřelé, ať se na nich zjeví tvá sláva, která skrze víru zářila jejich pozemským krokům.

K: Všemohoucí Bože, Králi slávy, vyslyš hlas prosby, který se k tobě vznáší ze všech koutů světa, a dej, ať národům vzchází jas tvého Ducha, aby v nevýslovné radosti patřily na tvář tvé přítomnosti. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 2. – 9. ledna 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 2. ledna	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jaroslava KOUTNÉHO a duše v očistci
		DRYSICE 9.30	za + Antonii POLÁCHOVOU, manžela a syna
		PODIVICE 11.00	za + Rudolfa POSPÍŠILA, dvě manželky a děti
		PODIVICE 17.00	ADORACE EUCHARISTIE
PONDĚLÍ 3. ledna	PONDĚLÍ PO ZJEVENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Jana SRNCE, manželku a Boží požehnání pro živou rod.
ÚTERÝ 4. ledna	ÚTERÝ PO ZJEVENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Františku ŠUSTKOVOU, manžela a dvoje rodiče
STŘEDA 5. ledna	STŘEDA PO ZJEVENÍ PÁNĚ	DRYSICE 8.00	za + Drahoslavu LINETOVOU a manžela
ČTVRTEK 6. ledna	ČTVRTEK PO ZJEVENÍ PÁNĚ		
PÁTEK 7. ledna	PÁTEK PO ZJEVENÍ PÁNĚ		
SOBOTA 8. ledna	SOBOTA PO ZJEVENÍ PÁNĚ		
NEDĚLE 9. ledna	SVÁTEK KŘTU PÁNĚ KONČÍ DOBA VÁNOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za přijatá dobrodiní během 85 let života
		DRYSICE 9.30	za + Milana RYŠÁNKA a dvoje rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Marii VAVERKOVOU a duše v očistci

Sláva Páně se zjevila a stále se projevuje dokud On nepřijde. Proto si v toku času a událostí připomínáme tajemství spásy. Středem liturgického roku je Svaté triduum Pánovy smrti a zmrtvýchvstání, jež vrcholí slavností **ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ**, v neděli **27. března**.

Toto Ježíšovo vítězství nad hříchem a smrtí prožívá Církev každou neděli.

Od velikonoc se proto odvíjejí všechny ostatní posvátné dny:

POPELEČNÍ STŘEDA: 9. února - začátek doby postní;

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ: 8. května; SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO: 15. května;

1. NEDĚLE ADVENTNÍ: 27. listopadu.

Také o svátcích Matky Boží, Panny Marie, apoštolů, svatých a vzpomínce na věrné zemřelé vyznává Církev putující po této zemi Pánovo zmrtvýchvstání.

/PUSTIMĚŘ: 31. července - POUŤ U SV. ANNY;

PODIVICE: 3. července - SV. CYRIL A METODĚJ; DRYVICE: 11. září - NAROZENÍ P. MARIE/.

Kristu, který byl, který je a který přijde, Pánu věků a dějin buď sláva na věky věků.

Amen.

“UBI VENIT PLENITUDO TEMPORIS MISIT DEUS FILIUM SUUM” (Gal 4,4)

VÁNOČNÍ SVÁTKY VE VĚČNÉM MĚSTĚ

„Adoro Te devote latens Deitas“ /Klaním se Ti, vroucně, skrytý Bože/

O této noci mi v srdci zní ozvěna prvních slov proslulého eucharistického hymnu, který mne den co den provází zvláště v tomto roce věnovaném Eucharistii.

V Synu Panny Marie, „zavinutém do plének“ a položeném „v jeslích“ (Lk 2,12) poznáváme a adorujeme „Chléb, který sestoupil z nebe“ (Jan 6,41.51), Vykupitele, jenž přišel na tuto zem, aby dal život světu.

Betlém! Název města, ve kterém se podle Písma Ježíš narodil, v hebrejštině znamená „dům chleba“. Tam se měl tedy narodit Mesiáš, jenž o sobě prohlásil: „Já jsem chléb života! (Jan 6,35.48).

V Betlémě se narodil Ten, co ve znamení rozlámaného chleba, zanechal památku své Paschy. V této posvátné noci se klanění Dítěti Ježíši stává *eucharistickou adorací*.

„Náš božský Vykupiteli, narodil ses v této noci a pro nás, putující po stezkách času ses stal pokrmem života věčného“

„Adoro Te devote latens Deitas“

Klaníme se Ti, Pane, skutečně přítomný v oltární svátosti, Chlebe živý, jenž dáváš život člověku. Vyznáváme, že jsi náš jediný Bůh, křehoučké Děťátko, bezmocně ležící v jesličkách! „V plnosti času ses stal člověkem mezi lidmi, abys spojil počátek se završením, totiž člověka s Bohem“ (srv. sv. Irenej, *Adver. haer.* IV.,20,4).

Náš božský Vykupiteli, narodil ses v této noci a pro nás, putující po stezkách času ses stal pokrmem života věčného.

Rozpomeň se na nás, věčný Boží Synu, jenž ses vtělil v panenské lůno Mariino! Potřebuje Tě celé lidstvo, poznamenané tolikerými zkouškami a těžkostmi.

Zůstaň s námi, Chlebe, kterýs pro naši spásu sestoupil z nebe! Zůstaň s námi navždy. Amen.

/homílie Svatého Otce o půlnoční mši svaté v bazilice sv. Petra/

„UOMINI DI BUONA VOLONTÀ DI OGNI POPOLO DELLA TERRA,
VENITE CON FIDUCIA AL PRESEPE DEL SALVATORE!

/vánoční poselství Jana Pavla II., Urbi et Orbi/

*Christus natus est nobis,
venite adoremus!*

Kristus se nám narodil,
pojd'te, klaňme se!

V tento slavný den přicházíme
k Tobě, sladké Děťátko betlémské,
kterés při zrození skrylo své božství,
abys sdílelo křehkost
naší lidské přirozenosti.

Osvícení světlem víry,
vyznáváme Tě jako pravého Boha,
který ses vtělil z lásky k nám.
Tys jediným Vykupitelem člověka.

Tváří v tvář tvým jesličkám,
v nichž bezmocně spočíváš,
ať ustanou tolikeré formy
šířícího se násilí,
které působí

tolik nevýslovného utrpení;
ať pohasnou ohniska napětí,
jež hrozí,

že propuknou v otevřené konflikty;
ať se posílí vůle hledat mírová řešení,
respektující oprávněné tužby lidí i národů.

Děťátko betlémské, Proroku míru,
povzbud' snahy dialog a smíření,
posiluj snahy o pokojnou přítomnost i budoucnost tolika našich bratří a sester ve světě,
která – ač nesmělá, ale plná naděje - právě probíhají.

Myslím na Afriku, na tragédii v Darfur v Sudánu,
na Pobřeží slonoviny i na oblast Velkých jezer.
S velkou starostlivostí sledují události v Iráku.

Jak se v pohledu účastné úzkosti,
ale i nezníitelné důvěry neobrátit k Zemi, jejímž Tys Synem?

Všude je třeba míru!

Ty, jenž jsi Knížetem pravého míru, pomoz nám pochopit,
že jedinou cestou k jeho vybudování je s hrůzou prchat před zlem
a stále a odvážně usilovat o dobro.

Lidé dobré vůle všech národů země, pojd'te s důvěrou k jesličkám Spasitele!

„Neodnímá lidská království Ten, který dává království nebeské“

(hymnus z Večerních chval Zjevení Páně).

Pospěšte vstříc Tomu, jenž přichází, aby nás naučil cestě pravdy, míru a lásky.

„Uzavírá se další rok. S živým vědomím pomíjivosti času, jsme se dnes večer shromáždili, abychom vzdali díky Bohu za všechny dary, kterými nás obdařil v průběhu roku 2004.

Činíme tak tradičním chvalozpěvem *Te Deum*. *Te Deum laudamus!*

Děkujeme Ti, Otče, žes v plnosti času poslal svého Syna ne abys svět soudil, ale abys ho nevýslovnou láskou zachránil.

Děkujeme Ti, Pane Ježíši, náš Vykupiteli, žes neváhal z panenské Matky Marie vzít na sebe naši lidskou přirozenost.

V tomto Roce Eucharistie Ti chceme ještě vroucněji poděkovat za dar tvého Těla a tvé Krve v oltární Svátosti.

Chválíme Tě a děkujeme Ti, Duchu svatý, Přímluvče, že nás uvědomuješ o našem adoptivním synovství a učíš nás obracet se k Bohu a oslovovat ho „Otče“.

„*Salvum fac populum tuum Domine*, „Pane, zachraň svůj lid“. O to tě dnes večer prosíme.“

„Adoro Te devote ...“

In Nativitate Domini

2004.

NAROZENÍ PÁNĚ

(zamyšlení J. E. Tomáše kardinála Špidlíka, SI)

Je mnoho koled v našich krajinách. Už jsme však asi zapomněli jejich sociální vznik a filologický původ slova. Koleda je počestěný latinský výraz *calendae*, který znamená první den v měsíci. První den v roce byl pro vesnického učitele, který byl i ředitel chóru v kostele, cantor, důležité datum. Chodil si vybírat od sedláků příspěvky v naturáliích za svou činnost a spolu se svými žáky zazpíval vánoční skladby, aby si lépe něco dobrého „vykoledoval“. Jiné národy, kde toto sociální pozadí nebylo, tolik vánočních písní nemají. V Itálii prakticky zní skoro jenom jedna pověstná, složená sv. Alfonsem z Liguori: *Tu scendi dalle stelle, Sestup k nám z hvězd!* Zpívá se už před vánocemi, při přípravě novéně. Neznají tu totiž ani naše adventní roráty.

Cizinci rádi kritizují zemi, ve které se octnou. Tak se také stalo, že studenti, kteří jsou v Římě z celého světa, jednou měli zásadní výhrady proti italské vánoční písni. Nazvali ji sentimentální a jeden bohoslovec dokazoval, že je dogmaticky naprosto nesprávná. Kristus přece nesestoupil z hvězd, ale narodil se na zemi z Marie Panny. Český rorátní zpěv to říká daleko správněji: „Vypuť nám ho země klín!“ Obrátili se na mne, abych diskusi rozhodl. Co říci? V debatách se vždycky přehání, zdůrazní se jedna stránka věci na úkor druhé. Jisté je, že je Kristus Syn nebeského Otce, přišel k nám tedy z nebe. Ale nestalo se to bez lidské spolupráce. Jako nový Adam přijal tělo ze země, stal se člověkem z lidské matky. Setkaly se tu jakoby dva protichůdné pohyby: sestup Boha na zem a výstup člověka na nebe.

V historii náboženské se oba směry označují jako charakteristické pro dvě různé mentality: řeckou a židovskou. Řečtí myslitelé definovali filosofii, ale i umění a všechno úsilí o krásu, jako „výstup lidské duše vzhůru“, do nebe. To je touha všech lidí. Ale dosáhnou toho? U Židů Starého zákona je jakoby opačný pohyb. Tam nehledají lidé Boha a nebe, chtějí se zmocnit země. Ale Bůh hledá je a stále k nim sestupuje. Při narození Kristově se oba směry setkaly. Na starých ikonách je pěkně zdůrazněna obojí stránka. Představuje se tu Kristus jako sestupující z nebe: nejdříve mezi anděly, pak k Panně Marii při zvěstování, do betlémské jeskyně, do jordánské vody při křtu a nakonec do pekel, do říše smrti. V tom okamžiku však začíná vzestup, který vrcholí nanebevstoupením. Ale není to ještě definitivní konec. V poslední dny světa má Kristus znovu sestoupit na zemi ve slávě, aby celou zemi pozvedl do slávy nebes.

Lidskými silami se tyto dva pohyby spojit nedají, jsou protichůdné. Ve starých pohanských mytologiích se vypráví o tom, jak bohové někdy sestoupili na zemi. Ale byly to jenom krátké návštěvy. Nebešťané tu nikdy dlouho nevydrželi a znovu utekli na Olymp. A z druhé strany básníci, umělci, myslitelé, kteří touží dosáhnout nadzemské krásy, kolika zklamání se dožijí! I v náboženství se varuje před neuváženou touhou po výškách ducha. Jedno starokřesťanské rčení napomíná: „Vidíte-li někoho, kdo chce svou vlastní vůlí vystoupit na nebe, stáhněte ho za nohu dolů, protože by později sám spadl z výšky.“ Na nebe může vystoupit jenom Bůh. Aby toho byl schopen člověk, musí se stát nejdříve božským. To pak je podstata vánočního tajemství. Bůh se stal člověkem, aby mohl trvale sestoupit na zemi, a člověk se stal Bohem, aby se otevřely brány nebes pro pozemské lidi. Nebe a země se sjednotily v jedné osobě Mesiáše. nebyla to jenom návštěva zhůry. Toto pohanské pojetí doznívá ve starokřesťanské herezi nestoriánů. Podle nich se Bůh opravdu člověkem nestal, ale bydlil v Ježíšově lidství jako v chrámu. Proto také popírali, že by se Panna Maria mohla nazývat Bohorodičkou. Přece nezrodila Boha, ale jenom člověka

Ježíše Nazaretského, ve kterém bydlil Bůh. Spor s nestoriány byl dlouhý a bylo tu mnoho nedorozumění. Ale velké koncily v Efezu a v Chalcedonii utvrdily pravověrnou nauku. Kristus je jedna jediná osoba Bohočlověka, je jeden, ale existuje ve dvou přirozenostech, božské a lidské.

Jsme si dobře vědomi, že tyto základní pravdy víry zní dnešním lidem abstraktně, nevědí si rady s výrazy: jedna osoba ve dvou přirozenostech. Jak je vyložit, aby se staly i nám srozumitelnějšími? Pokusme se o to! Vyjděme z toho, co známe. Je to skutečnost, že je každý z nás osoba a každý ví, že jeho důstojnost bude podle toho, čím dokáže být, čím se stane. Možnosti, čím se člověk může stát, jsou veliké. Ukazují to dějiny, plné příkladů tzv. velikánů: zakladatelů království, vědců, básníků, vynálezců, sportovců. Je to ovšem vždycky v hranicích lidských možností. Ty se překročit nedají. Člověk může mít, jak se říká, andělské vlastnosti, ale nikdy nebude andělem, protože by přestal být člověkem. Kristus nám však ukazuje neslýchanou věc: člověk se může stát Bohem a zůstává přitom pravým člověkem. Ale i z druhé strany je podobné mystérium. Podle Platóna se Bůh nemůže přímo se světem ani stýkat, ztratil by tím svou vznešenost, svou nedotknutelnost, své věčné štěstí. V Kristu se Bůh stal člověkem a jeho velikost se tím nijak neumenšuje, ukazuje se naopak jeho láska v plné míře a slávě.

Je tu výměna vlastností, jedna strana obohacuje druhou a žádná přitom neutrpí ztrátu. Otcové církve formulovali tento princip: Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal božským. V plné míře se to ovšem uskutečňuje jenom v Kristu. Ale On je ideál, ke kterému se musíme přiblížit podle osobního povolání, podle dané milosti. Řečtí Otcové razili pro toto tajemství výraz „zbožštění člověka“. Z počátku se toho slova báli, není-li příliš smělé. Bible i přirozený náboženský cit nás varují, abychom se nestavěli na úroveň Boží. Ale pak se s tím výrazem smířili a přijali jej za vlastní. Tím, že dostáváme Kristovu milosti, jeho sv. Ducha, jsme skutečně pozvednuti na úroveň Božího života, jakoby adoptovaní do Boží rodiny. Jak jinak bychom se mohli modlit „Otče náš“? Byla by to jenom metafora, jenom neurčitý obraz, jako když říkáme „otec vlasti“, „otec hnutí“ apod. Naše Boží synovství je naopak skutečné, reálné. Je adoptivní. Ten výraz se v křesťanském slovníku ujal a je pěkný. Tím, že lidstvo přijalo Božího Syna za Syna člověka, Bůh adoptoval syny lidí za syny Boží. Stalo se to jednou, o vánoční noci v Betlémě. Ale ten proces pokračuje v celých dějinách: Bůh sestupuje z nebes, abychom my vystupovali tam, kde je on, do jeho věčných příbytků, kde nám připravil místo (srov. *Jan 16,7* násl.).

Budoucnost sama o sobě neexistuje

(novoroční reflexe prof. Richarda Čemuse, SI)

Nevím jak vy, ale já jsem se tentokrát na Nový rok vůbec netěšil. Člověk je už tak ubitý každodenním zpravodajstvím o mrtvých na Blízkém Východě, že se až diví, když ráno zapne rádio a žádná bomba zrovna nevybuchla. Končí-li takto starý rok, co lepšího se dá čekat od toho nového? Optimismus naivky pramení z nedostatku informací, cynikův zas z vědomí, že by mohlo být i hůř. Co si tedy navzájem k Novému roku přát?

Na katastrofické zprávy zvyklý současník by se docela spokojil s tím, že to co vidí z pohovky na obrazovce, není jeho reálný život, ale jen virtuální, mediální svět. Bohužel tomu však není. Víme, že velká voda dnes může zaplavit nejen Benátky, ale i Prahu, sesuvy terénu se nedějí jen v Jižní Americe, že zemětřesení otřásá i Německem, no a uragán že neřádí jen v Karibiku, ale smete i Tatranský národní park. A když k tomu přidáme, že nálož dnes může vybuchnout stejně tak v Jerusalemě, tak na Václaváku,

dojdeme k závěru, že v globalizovaném světě musí být člověk rád, zůstane-li živ. Nebylo by to nejaktuálnější novoroční přání?

Komusi přišli gratulovat. Dotyčný přání přijal s poznámkou: není co slavit, ale vždycky je za co děkovat! Zní to křesťansky, ale ruku na srdce: chtělo by se vůbec děkovat za včerejšek, chyběl-li by výhled na zítřek? Život má přeci smysl jen když jde dál. A přesto víme, že náš živočišný život (řecky bios), začíná a končí, jako všechno v přírodě: «Pomni

Nový rok v Pukhetu, thajském turistickém ráji. Místní obyvatelé i turisté vyšli do ulic s rozžatými svícemi a bílými květy.

člověče, že prach jsi a v prach se obrátíš!», zní slova kněze nad naší hlavou na každoroční popelec. Sama o sobě taková připomínka životu na smyslu nepřidá, chybí-li povzbuzení, jenž ukazuje vpřed: obrať se, a věřte v evangelium! Obrátit se znamená, uvěřit! Vírou pak se úký kruh biologického života otevře zoé: životu věčnému. Kdo uvěřil zůstává pod vládou času, ale vidí vše sub speciae aeternitatis: ve světle věčnosti.

A přece by nás ono světlo nijak nepozdvihlo z prachu, bylo-li by jen fyzikální kosmickou září. Pohledem na hvězdy se člověku na zemi nestane útulněji, spíš se cítí ještě víc nicotný a sám. Tím světlem věčnosti je však živá osoba Krista, v níž z vesmírných výšek sám Bůh sestoupil k nám. Přijal tělo z Marie Panny. Vzešel tudíž i z hlíny, z níž byla uhnětena i nová Eva, tak jako každý z nás. Světlo zářící z betlémské jeskyně, je Spasitel kterého nám vydala země jak vzývali jsme na rorátech.

Světlo a Život, Fos a Zoé, tato dvě slova dosvědčují víru našich předků na známém kříži od Velehradu. Ne že by život v cyrilometodějské době byl lehčí než ten náš dnes. Umíralo se dřív, a bolestněji, a je tedy těm co nás předešli ve víře sotva co závidět. Snad jen jak vrostli do tajemství víry že ve smrti je život. Život duchovní a věčný, ZOÉ, jenž nenastane teprve v hodinu naší biologické smrti, ale začíná každý okamžik. Do Božího království ne nevchází ani včera, ani zítra, ale dnes. Věčnost není něčím zcela jiným, než je náš pozemský život, ale jeho nevídaně novou kvalitou: je betlémským dítětem, které duchovně

roste, dýchá a se rodí z hlubin našeho života. Řekneme-li ovšem i myANO tak jako Panna Marie, a dáme-li věčnému Slovu Otce prostor, jako Jan Křitel, jenž se chtěl umenšit, aby On mohl růst....

Budoucnost sama o sobě neexistuje, a nečeká na nás předem hotová. Rodí se postupě z přítomné chvíle. A ta je vždy časem spásy, časem příhodným pro víru, naději a lásku. V tom je i smysl toho být církví po celé dějiny: s Kristem stále umírat, a s Ním stále vstávat z mrtvých! Je-li Nový rok symbolem nového života, bude těm kdo věří zajisté rokem dobrým! Vždyť Bůh se stal člověkem, abychom se přestali bát a nežili už sobě, ale pro bližního. Pak se dokážeme těšit na to, co nám Boží prozřetelnost připraví. A věřit, že i skrze zmatky toho věku, naše cesta vede do Emmauz: Otevři nám náš zrak Pane, abychom tě i my tě poznali při lámání chleba! Tys Emmanuel, Bůh s námi včera, dnes i zítra, a tedy bez pochyb i v roce 2005.

VĚŽ UKAZUJE VZHŮRU K MODRÉMU BLANKYTU

(novoroční úvaha J. E. Tomáše kardinála Špidlíka, SI)

Staří kazatelé rádi vypravovali na Nový rok tento příklad. Je populárního rázu, ale jako děti jsme je rádi poslouchali. Umírá starý člověk. Není to šťastná smrt. Žil všelijak, na Boha nemyslel, své povinnosti zanedbával. Lékař mu řekl, že už má nanejvýš hodinu života. Co teď dělat? Lituje svého poblouzení. Ale dá se něco ještě napravit? Alespoň tu poslední hodinu budu myslet na Boha, vynasnažím se modlit. Ale nějak to nejde. Kdo se celý život nemodlil, při posledním dechu těžko nachází slova. A čas zatím letí. Už mu zbývá jenom půl hodiny, pak už jenom čtvrt. Ale ta uletí jako blesk. Bijí hodiny. Starý člověk vydechne, ale v tom samém okamžiku vyskočí z postele mladík plný síly a svěžesti. Ten umírající byl totiž starý rok a v zápětí začíná nový.

Morální poučení z toho příkladu je celkem potěšující: můžeme stále začínat znova. Po starém roku vstupujeme do nového, po prošlém měsíci, týdnu, dnu nás čeká něco nového. Ale zamyslíme-li se nad tím hlouběji, přece jenom to úplně radostné není. Co začíná, časem zase končí a co končí, není trvalé, je pomíjivé. Jeden začátek navazuje na předcházející a ustupuje dalším. Všecky pak jistě nebudou naše. Kolo života nás každý den vyveze nahoru a dolů, ale jednoho dne nás rozdrtí. Mytologicky to vyjadřuje řecká báje o prvotním bohu, který se jmenoval Chronos, Čas. Byl to všemocný pán, který požíral své vlastní děti, které zrodil. Na starých egyptských a etruských malbách jej představují jako hada stočeného do kruhu, který ukusuje svůj vlastní ocas. Tak se ve světě všechno rodí a mizí. Jaký je z toho užitek?

K tomuto pesimistickému závěru došel autor biblické knihy Kazatel: „Pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí. Jaký užitek má člověk z veškerého svého pachtění? (1, 2-3). „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; je čas plakat i čas smát se; čas truchlit i čas poskakovat; je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas

odhazovat, je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje. Jaký užitek má ten, kdo pracuje, ze všeho svého pachtění?“ (3, 1-9).

Byli to však už staří Řekové, kteří chtěli této tyranii světovládného času udělat konec. Podle mytologie, když se narodil z boha Chronose Bůh Zeus, matka jej schovala. On brzo dorostl, povstal proti otci, zabil jej, a sám se přenesl na Olymp, kde panuje věčné mládí, tam život nezačíná a nekončí, bohové ba Olympu jsou věčně blažení, jedí ambrosii a pijí nektar. Co jim chybí? A přece se podle mytologie čas od času hádali. Kdyby byl věčný život takový jako lidí na zemi, všechny staré problémy by se vrátily.

Klasičtí řečtí filosofové udělali tedy další krok v myšlení. Prohlásili, že jsou olympští bohové jenom symbol idejí, věčných pravd. Dvě a dvě jsou čtyři. Je to obyčejná matematika pro školáka. A přece ji žádný čas nezničí. Bude platit vždycky až do konce světa i po něm. Tím víc metafysické principy a ideje. Filosofové se od té doby snažili o věčnou filosofii, philosophia perennis, zachytit a vyučovat to, co platí navěky. Jakého výsledku dosáhli? Mluví o věčných pravdách, to je krásné. Ale ztratili věčné osoby a dokonce i věčné bohy.

Z toho plyne, že lidé nikdy nedokázali pochopit tajemství času a věčnosti. Zajímá nás proto, jaké pojetí o tom nacházíme v Bibli. Jeden židovský vědec, který srovnává myšlení řecké se semitským, začíná touto úvahou. Pro semity není čas něco mimo věci. Je to rytmus daný věcem samým. Proto píše Kazatel, kterého jsme citovali, že má každá věc „svůj čas“. Podle Bible tady Bůh dal všemu, co stvořil, svůj určitý čas. Každá věc i každá osoba je jakoby plamínek lampy. Zmítá se a svítí až dohoří. Čas je tedy spojen s životem. V přírodě stále pozorujeme, jak rytmus věcí slábne. Oheň hasne, květiny vadnou, zvířata odumírají. A co člověk? Nakolik je tělesný i on podléhá tomuto všeobecnému zákonu. Ale stalo se něco podivného. Bůh dal jeho tělu čas. Ale současně mu vdechl i svého ducha, který je věčný. Časem jeho vibrace, jeho plamen neslábne, ale sílí tak, že doroste do plamene života Božího.

Plamen našeho časného života ještě blikotá, díky Bohu. Ale rozhodně ponenáhlu slábne a možná i zhasne. Ale jsme schopni jej spojit s duchem, dát všemu co prožíváme, duchovní hodnotu, a tím to vstupuje do věčnosti. I Kristus, tím že se stal člověkem, vstoupil do času. Narodil se v době císaře Augusta a zemřel za dnů Pontského Piláta. A přece se jeho narození a jeho smrt staly věčnými. Těžko je nám si to představit. Lidově se líčí věčnost jako dlouhý, dlouhý čas. Obrazem toho je ve Starém zákoně dlouhý věk patriarchů. Byli Božími vyvolenými, proto viděli vnuky svých vnuků, umřeli až v hlubokém stáří. Samozřejmě je to jen obraz, výraz lidské touhy po věčnosti. Ta se pak nezíská tím, že čas prodlužujeme, ale že mu dáme duchovní hodnotu, aby vstoupil do života Božího. Ptali se jedné sestry, členky kontemplativního řádu: Co budete dělat příští rok? Odpověď byla jednoduchá: To, co budu dělat celou věčnost, zabývat se v mysli Bohem. Takový je program kontemplativního života. Ale svým způsobem to platí pro všechny křesťany. Co budete dělat příští rok? Jediná správná odpověď by byla: To, co neztratí svou hodnotu na věčnosti. Každá myšlenka, každý skutek, který je lidský, tedy pomíjející, plamínek který blikotá, musí se zapojit do vibrace plamene Božího, který hoří a svítí věčně.

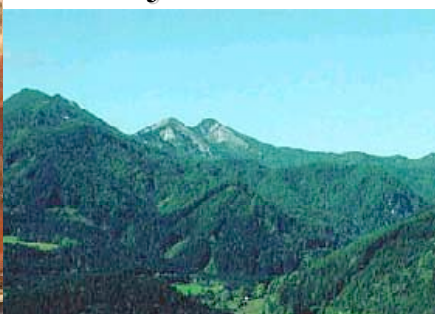
Hodiny odbíjejí čas, hodinu za hodinou. Ale lidé je umísťují na věže kostela. Má to praktický užitek. Je tam z dálky vidět a do dálky slyšet. Ale má to i symbolický význam. Věž ukazuje vzhůru k modrému blankytu. Tak i naše šedé dny mají směřovat do výšky jediného dne, který nezná západu. Tam nenajdeme jenom věčné pravdy, věčné ideje, ale náruč Boha, který je osoba a život, který nám jej chce dát ve vší hojnosti.

TE DEUM LAUDAMUS

UPLYNULÝ ROK V DĚJINÁCH CÍRKVE A FARNOSTÍ (2)

Evropské národy
kladou k nohám
Panny Marie dědictví
svých dějin
i naději budoucnosti

Dávná kronika baziliky v Mariazell, pocházející z 15. století, uchovává seznamy rakouských, českých, polských, maďarských, slovinských a chorvatských poutí, jakož i poutníky italské, francouzské, švýcarské či německé. Letošní setkání v Mariazell 21.-22. května, tedy není „novinkou“: existují dlouhé křesťanské dějiny, o nichž vydává svědectví právě Mariazell. Kromě asi 100.000 věřících z osmi zemí, se pouti účastnil i „mimořádný poutník“: kardinál Angelo Sodano, státní sekretář Vatikánu, jehož Svatý Otec jmenoval svým legátem na setkání středoevropských katolíků.

✦
PŘED TŘEMI LETY - 16. ČERVNA 2001 -
NAVŠTÍVIL DRYSDICE APOŠTOLSKÝ
NUNCIUS, JEHO EXCELENCE,
MONS. GIOVANNI COPPA, ARCIBISKUP.
U PŘÍLEŽITOSTI 800. VÝROČÍ ZALOŽENÍ
OBCE ZDE SLAVIL EUCHARISTII PŘI NÍŽ
POŽEHNAL PRAPOR A ZNAK OBCE,
A POTÉ PŘEVZAL ČESTNÉ OBČANSTVÍ
„Naším prvním a největším
křesťanským závazkem je podílet
se na boji a vítězství Ježíše a jeho
Neposkrvněné Matky“ (z homílie)
„Kéž nám Panna Maria pomáhá stále

více milovat Boha; ať nás posiluje v našich předsevzetích; ať nás vždycky zachovává ve věrnosti Církvi a Svatému Otci a vede nás blíže k Ježíši v životě vskutku eucharistickém. Tak zůstaneme věrni kořenům české i evropské civilizace. S Marií k Ježíšovi v lásce Ducha, ke slávě věčného Otce! Za dobro této vlasti. Amen.“

"Pane starosto, prokázal jste mi dnes velkou čest, když jste mi předal atestaci čestného občanství obce Drysice, u příležitosti oslav osmistého výročí jejího založení. Považuji toto gesto za laskavé a šlechetné a vidím v něm věrný výraz duše všech občanů, jež je duší moravskou: obzvláště jemnou ve svých citech, jakož i silnou a ušlechtilou ve svých projevech náboženských i občanských. Duše, kterou jsem oceňoval už od své první návštěvy zde v roce 1997.

Děkuji vám z celého srdce za toto gesto, jež mne hluboce dojalo. Nikdy nezapomenu na vaši dobrotu, již jste mi projevili. V této chvíli obětuji Panně Marii a sv. Floriánovi vyznamenání, které jste mi udělili, a Jí vás budu stále připomínat ve svých každodenních modlitbách." (z projevu při převzetí čestného občanství

✦
„The United States honors this son of Poland
who became the Bishop of Rome,
and a hero of our time“

V pátek, 4. června 2004 dopoledne, přijal Jan Pavel II. ve Vatikáně prezidenta Spojených států amerických, pana George Walkera Bushe s manželkou a doprovodem. V závěru setkání pak prezident Bush předal Janu Pavlu II. „*Presidential Medal of Freedom*“, nejvyšší civilní vyznamenání

Spojených států amerických: „„*Věrný Boží služebník, Jeho Svatost Jan Pavel II., zastánce věci chudých, slabých, hladovějících a vyděděných, hájil jedinečnou důstojnost každého života a hodnotu celého života. Svou vírou a morálním přesvědčením vyzýval všechny, aby „se nebáli“ bojovat proti bezpráví a útlaku. Jeho rozhodný postoj ve prospěch míru a svobody, inspiroval milióny lidí a přispěl k porážce komunismu a tyranie. Spojené státy americké vzdávají hold tomuto synu Polska, který se stal římským biskupem a hrdinou naší doby“.*

✦
**103. APOŠTOLSKÁ CESTA JANA PAVLA II.
BERN – 5.-6. ČERVNA 2004**

U PŘÍLEŽITOSTI NÁRODNÍHO SETKÁNÍ ŠVÝCARSKÉ KATOLICKÉ MLÁDEŽE

„Il est beau de pouvoir se dépenser jusqu'au bout
pour la cause du Règne de Dieu!“

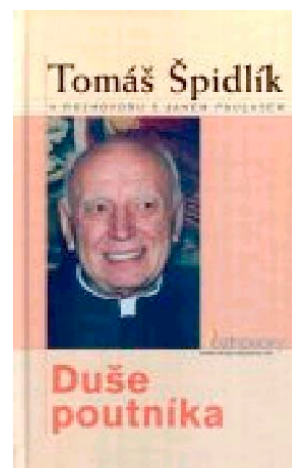

V sobotu 5. června a v neděli 6. prožívalo Švýcarsko „nové Letnice“. Vskutku, Boží prozřetelnost přivádí lidská očekávání v úžas. Překvapeni byli i ti, kdo tuto cestu Svatého Otce zúžili na pouhou otázku: jak dopadne? Předpovědi o „chladném Švýcarsku“ se nenaplnily! Jan Pavel II. prožíval „nové Letnice“ s novými generacemi helvétské země. Papež si přál stanout mezi mladými a s neochvějnou, ale radostnou rozhodností jim svěřit odpověď na otázku, která už po dva tisíce let rozeznává lidská srdce: „Kdo je pravda?“. Pravdou je Osoba. Pravdou je Ježíš Kristus, který „přišel na svět, aby nám zjevil a daroval Otcovu lásku“. Jan Pavel II. to připomněl švýcarské mládeži i ve světle své vlastní zkušenosti z mládí: „Také mně bylo dvacet...“. Toto svědectví zaujalo, dojalo a povzbudilo. Každý, kdo tam stál mezi mladými a sledoval papeže, nemohl se vyhnout otázce: kdo je mladší? Jan Pavel II. anebo tyto nové generace, které mám

před očima? Při pohledu do tváří a naslouchání jejich hlasům, necháme-li se nakazit jejich nadšením, pak poznáváme nepopíratelnou skutečnost: tito hoši a dívky vnímali, že mají ve svém středu někoho, kdo je mladší než oni. A nebyli pouze uchváteni svátečním nadšením, ale také vědomím církevní odpovědnosti, kterou jim papež svěřil: „nebojte se setkat s Ježíšem: hleďte ho ... v Písmu svatém, v osobní i společné modlitbě; hleďte ho v aktivní účasti na eucharistii; hleďte ho v setkání s knězem při svátosti smíření; hleďte ho v Církvi ...; hleďte ho v tváři trpícího, potřebného bratra, v cizinci“. Jan Pavel II. se obrátil na mladé Švýcary se třemi evangelijními výzvami: „Vstaň“; „Naslouchej“; „Dej se na cestu“. Odpovědi na toto trojí poslání, svěřené tak nádhernými slovy, byl nekončící aplaus mladých: **„Je krásné moci se až do krajnosti vydat pro Boží království!“**

„Co tu na tom světě ještě hledám?... Asi mne tu Boží prozřetelnost zapomněla!“... Kniha „Duše poutníka“ nás provádí životem Tomáše Špidlíka od dětství v Boskovicích, přes studia v Holandsku, léta v Římě až po jeho jmenování kardinálem.

LAUDA SION SALVATOREM

(Mons. Coppa o slavnosti těla a Krve Páně v bazilice sv. Petra v Římě)

„V Eucharistii je celé jeho zjevení, jsou tu starozákonní symboly, přísliby proroků o nové smlouvě založené na lásce, touha žalmů. Vše je tu obsaženo. je tu Trojice, je tu milost, je zde sláva. Eucharistie je srdcem Boha, proto je srdcem Církve: po staletí odtud čerpala svatost, sílu i odpuštění skrytá hrdinství věřících, mladých věřících i prostá rozhodnutí kráčet proti proudu, rodičů, majících na zřeteli skutečné dobro svých ratolestí – připomeňme si novou světici, Giannu Berettu Mollu – tady čerpali kněží a zasvěcené duše

První svaté přijímání o slavnosti Těla a Krve Páně, 13. června 2004

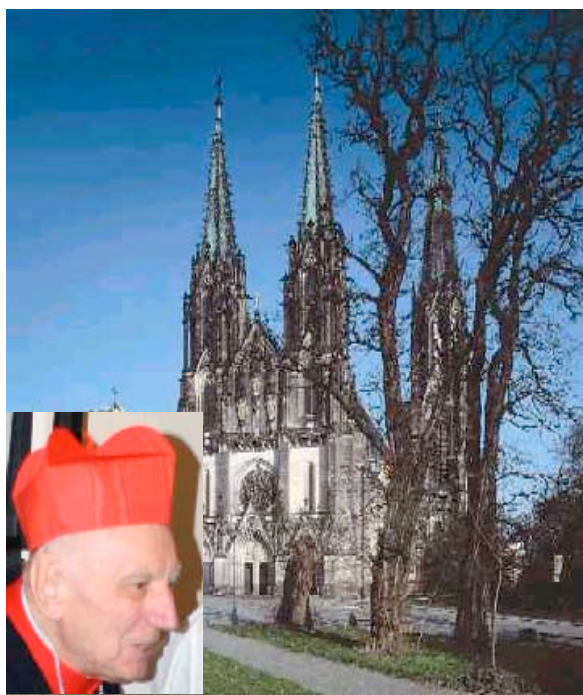
sílu k věrnosti své službě. I láska k bratřím. Jestliže, jak říká evangelium, „všichni jedli a nasýtli se“, nezapomínejme na ty, kdo trpí. Zatímco k vám mluvím, jsou ve světě děti, které jedno po druhém umírají hladem; i kolem nás je tolik skryté chudoby, které můžeme ulehčit vlídností, kterou nám dává eucharistie! Ano, nikdy nezapomínejme, láska vyžaduje lásku.“

Kéž Pán dějin očistí naši paměť od předsudků a hořkostí

Setkání Jana Pavla II. s patriarchou Bartolomějem I. – 29. června 2004

„Je přáním mým i mých spolupracovníků využít všech prostředků k posílení ducha vzájemné vstřícnosti a porozumění ve věrnosti evangeliu a společné apoštolské tradici. Na tuto cestu nás pobízí dávné a vždy nové přikázání lásky, které zaznívá ve známých slovech sv. Pavla: *„Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.“* (Řm 12,10). - řekl Svatý Otec v promluvě ke konstantinopolské delegaci. Nutnost posílit vzájemný dialog mezi oběma církvemi zdůraznil také patriarcha Bartoloměj. Výkyvy v dialogu přisoudil obtížím nahromaděným během dlouhé historie rozdělení. Dodal, že také „některé akce vyvolaly zastavení nebo vznik překážek v pokračování dialogu“. To nic nemění na povinnosti a odpovědnosti, k níž nás zavazuje Velekněžská modlitba – řekl konstantinopolský patriarcha.

Kardinál Tomáš Špidlík v katedrále sv. Václava v Olomouci - 3. července 2004

... Co zvláštního znamená katedrála? Je obraz Církve hierarchické. V ní měli na počátku zvláštní funkci apoštolé v čele s Petrem, tak mají i dnes pro církve zvláštní službu biskupové v čele s římským papežem. Je tedy v katedrále „katedra“, místo, kde zasedá hlava diecéze. Katolická církev vždy svou hierarchickou strukturu hájila. Přesto však k ní II. vatikánský koncil přidal vysvětlení ve formě tzv. kolegiality. Omylem ji vysvětlují jako výzvu k nové orávní struktuře, k povrchní demokratizaci. Otcové koncilu hned od počátku prohlásili, že tu nejde o pojem právní, ale

prohloubení vnitřního postoje. Dá se to vysvětlit jednoduchým, ale obrazným přirovnáním. Jistý člověk je můj otec. Jeho existence a jméno je zaznamenáno v dokumentech. Ale jaký byl a je můj osobní poměr k němu? Možná jsem ho vůbec nepoznal. Možná si na něho pamatuji jenom z mládí. Možná ještě žije, bydlíme a pracujeme spolu. Vždycky je to otec, ale v různých životních stupních. Podobně se dá říci, že všichni katolíci uznávají, že je jejich hlavou papež, ale nikdy se nezajímali tuze o to, co učí, k čemu povzbuzuje. Jméno svého biskupa znají, ale víc o něm nevědí. Setkali se s ním jenom při biřmování. Jsou tedy v Církvi pevné struktury, ale je potřeba je oživit, aby nebyly mrtvé. Jak? To se děje při různých okolnostech. Svátek posvěcení katedrálního chrámu je k tomu dobrou příležitostí.

Dědictví otců zachovej nám, Pane

/promluva Tomáše kardinála Špidlíka o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě, 5.7.2004/

Eminence, Excellence, důstojnosti, vzácní hosté a věřící. Už žiju přes půl století v Římě, ale na Velehrad mám pořád stále vzpomínky. A jedna z nich je zvláště živá. Bylo to na konci války. Fronta se blížila z té strany a z druhé strany odcházela. A

my jsme byli deset dní uprostřed. Jak to dopadne? Jednoho rána se tu na náměstí objevilo nějaké vojsko. Křik! Byli to Rumuni. Vystoupil generál, přišel k bráně a povídá: „Odpusťte, že jsme vás tak dlouho nechali v nejistotě. Ale nechtěli jsme porušit tu vzácnou baziliku. A protože to tak dobře dopadlo, vyzvěte lidi, aby šli do kostela a poděkovali Pánu Bohu. Tak se šlo do kostela a zpívalo se: „Kde domov můj“, „Bože, cos ráčil.. nezhyne rod, jenž věřit neustane, dědictví otců zachovej nám, Pane!“

Ted', co je to „dědictví otců“? Na to bychom odpověděli všeobecným: To je víra! Říkáme: věřím v Boha. Ale já říká: to jsme zkrátili. V Boha věřili i pohanští filozofové! Křesťané k tomu přidali jedno důležité slovo: věřím v jednoho Boha, **Otce!** Věříme, že Bůh je Otec, proto se modlíme „Otče náš“. A když je Otec má také Syna a spolu s Duchem svatým tvoří hednotu Nejsvětější Trojice. To je samozřejmě velké tajemství. Jak si to přiblížit? Svatý Patrik vzal jetelinku - proto mají Irčané ve znaku trojlístek - a na ní to vyložil. Svatý Augustin to vysvětlil na lidské osobě. Ale říkám: nejkrásnější obraz Nejsvětější Trojice máme mezi sebou: rodina. Otec je obraz Boha Otce, děti jsou obraz Boha Syna, protože dělají, co vidí u rodičů; a matka, která to láskou musí spojit, to je obraz Ducha svatého. V hebrejštině a v semitských jazycích je to tím snazší, protože „duch“ je ženského rodu, a syrští autoři říkají „matka, Duch svatý“. Rodina je tedy krásný obraz Nejsvětější Trojice na zemi. A protože rodina je buňka, z které se všechno rozrůstá, také Církev je velká rodina. V rodině pak jsou bratři a sestry. Proč? Protože mají stejnou krev. A co my? Když chodíme k svatému přijímání a přijímáme Tělo a Krev Kristovu máme stejnou krev, jsme bratři a sestry. Říkali jsme to vždycky, ale II. vatikánský sněm to chtěl zvlášť oživit, aby se to bratrství a sesterství stalo skutečně živým stykem, aby se stalo něčím osobním. proto také výraz pro Církev „Tělo Kristovo“ nahradili výrazem „Boží lid“, aby se stýkal jako jedna velká rodina.

Už v době Otců se tím zabýval svatý Jan Zlatoústý. A tehdy, ve čtvrtém století, byl tento problém: hrnuli se všelijaké národy; propuštění otroci žádali o občanství. Stát na to: máme

dát všem občanství nebo ne? A Otcové Církve říkají: vždyť jsme si všichni rovni! Namítalo se jim, Julián Apostata: vždyť jsou lidé tak různí – jedni bohatí, druzí chudí; jedni mocní, druzí utiskovaní.... A na to odpovídá svatý Jan Zlatoústý: všechny rozdíly jsou z hříchu. Ty musíme přemáhat, aby se ztratili! Ale přesto je jeden zajímavý rozdíl – mezi mužem a ženou. Je z hříchu? Ne! To udělal sám Bůh, že rozdělil lidi na muže a ženu. Hodnota je stejná, ale přece jsou to dvě různé osoby. A proč to Bůh udělal? Odpověď svatého Jana zní: aby se spojili ne přirozenou náklonností, ale láskou. A vzniklo manželství. V ráji vzniklo manželství, aby se dvě osoby spojily láskou.

V nové době to velice krásně rozvedl známý křesťanský myslitel Solověv. Ten říká: člověk začíná být osobou, když se zamiluje, protože zjistí, že existuje druhá osoba. Na počátku je to přitažlivost tělesná, ale ta se musí vyvíjet - stejně jako se vyvíjel Starý a Nový zákon, - aby byla duchovní a v manželství se z této tělesné přitažlivosti musí vyvinout opravdové přátelství. Nevyvine-li se manželství v opravdové přátelství, tak je vždycky pochybné, visí ve vzduchu.

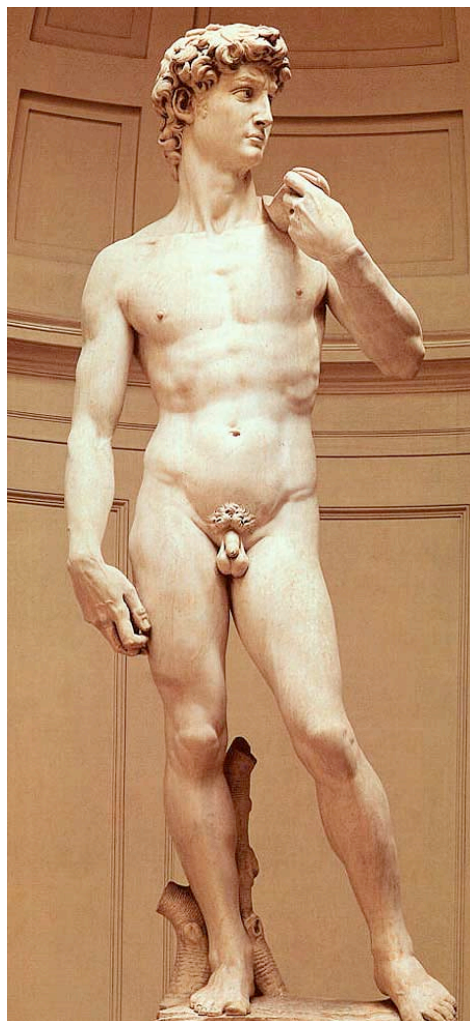
Také Církev je velká rodina. A nakonec, poněvadž jsme na Velehradě, bych přidal ještě jednu cyrilometodějskou myšlenku. Také národ je jedna velká rodina. Co máme společného. No, máme společnou kulturu a jazyk. Kolik to miliónů muselo vyslovit slovo „matka, maminka“, aby dostalo svůj zvuk. A kultura národa: kolik to je básníků. A přece kultury ve směsici různých národů se ztrácejí. Kde je ta velká kultura egyptská? Kde je ta velká kultura babylonská? Ztratila se, zbyla jen muzea. A teď se ptá básník: neztratí se i naše kultura? Co by se dalo udělat, aby se naše kultura zachránila? Básníka napadla tato myšlenka: ve starověku byla jedna kultura maličkého národa a ne zrovna vynikající, prostřední - kultura vyvoleného národa. A neztratila se. Dodnes se učíme, kdo to byl David, kdo to byl Šalomoun a recitujeme žalmy. A čím to je? Jak to vysvětlíme? Řecké verše nerecitujeme, necitujeme písňe babylónské, ale recitujeme žalmy. Ta kultura totiž vstoupila do Krista, dostala křesťanský význam. Proto, chceme-li zachránit svou vlastní kulturu nezbyvá, než abychom jí dali křesťanský význam. Dostane-li křesťanský význam - Kristus je věčný – a kultura se zachrání s ním. Proto se dnes modlíme: „dědictví otců, zachovej nám, Pane“. Je to velká věc jakou máme odpovědnost: zachovat svou rodinu, zachovat svůj národ ve společenství celé Církve a neztratit se ve směsici národů, abychom byli tím, čím jsme, doplňovali se a doplňovali jiné. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

✦

„MIRACULUM MAGNUM“ - DAVID /1504-2004/,

ZROZENÝ Z MICHELANGELOVY „MRAMOROVÉ HOREČKY“

Jednoho dnes vstal ještě za tmy, rychle se oblékl, proběhl prázdnou ulicí Via del Proconsolo k huti dómu a zastavil se před sloupem. Diagonální paprsky vycházejícího slunce vrhaly světelné pruhy napříč mramorem, promítaly Michelangelův stín vzhůru do celé výšky sloupu, zvětšovaly jeho siluetu a dělaly z něj obra.

Na okamžik zatajil dech a vybavil se mu příběh o Davidovi, jak ho znal z Bible. „Takhle se musel cítit David to ráno, kdy se vydal na souboj s Goliášem“, pronesl sám k sobě. To bude ten správný symbol Florencie! Vrátil se domů a velmi pozorně si znovu přečetl kapitoly o Davidovi. celé dny pak lovil z paměti mužské postavy a hledal Davida, který by byl hoden biblického příběhu. Předkládal jeden návrh za druhým svému starému známému z Medicejského paláce, gonfalonieru Sonderinimu, vlnářskému cechu, stavební komisi katedrály. Nic se nedělo. Byl v patové situaci. A stravovala ho mramorová horečka. Pracoval na bloku až do roku 1503. Vyšla z toho mocná a dokonalá socha: David je vskutku gigantický, vždyť jen samotná socha bez podstavce má čtyři metry a deset centimetrů. Tohoto giganta vytvořil Michelangelo Buonarroti. Výmluvný majestát sochy, jenž proniká spíše z pohledu než z pózy mlčenlivé síly, září nad úchvatnou duchovní rovnováhou autora, který jí dokázal vtisknout, - jako žádný ze současných sochařů - hluboký smysl člověka tak, jak ho do lidské přirozenosti vložil sám Bůh. Vskutku, „miraculum magnum“ (velkolepý zázrak). Skoro se zdráháme spatřovat v autorovi giganta onoho „šikovného mladíka“, o němž pouhé dva roky nato Pier Soderini napsal: „ve svém oboru jedinečný v Itálii, a zřejmě i na světě“.

✦
„Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“

/J. E. Mons. Giovanni Coppa,

o slavnosti sv. Petra a Pavla ve vatikánské bazilice/

Petr a Pavel v nás rozhojňují lásku ke Kristu a k církvi; a na konci našeho života nám pomohou vyslovit s Petrem „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ a s Pavlem „Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval“.

**Церковь нуждается в свидетелях,
готовых следовать Христу вплоть до Креста**

/list papeže Jana Pavla II. mládeži Ruské federace shromážděné v Irkutsku v přípravě na XX. Světový den mládeže 2005/

Je třeba chránit a s odvahou předkládat nesmírný poklad křesťanské tradice, obohacený krví mučedníků. Drazí mladí, musíte odolávat dnes tak zákeřnému a tak smrtelnému pokušení ponechat Boha mimo života anebo omezit víru na podružná a formální gesta. Církev potřebuje svědky ochotné následovat Krista až na kříž. Tuto radikální věrnost evangeliu očekávají více než kdy předtím vaši současníci, často roztěkaní vidinami snadného a pohodlného života, lákavostí drog a hedonizmu, nezřídka končící jako otroci násilí, nesmyslnosti a zoufalství. Nedovolte, aby svoboda ve vaší drahé zemi znovu nabytá za cenu velkých obětí a utrpení byla promrhána na falešné ideály. Naší pravou svobodou je Kristus, neboť on nás definitivně vysvobodil z otroctví hříchu. jedině u Něj nachází naše srdce smysl a pokoj.

Přijměte pozvání na
POUŤ KE SVATÉ ANNĚ V PUSTIMĚŘI

V SOBOTU, 24. ČERVENCE
18.00 h - mše svatá

V NEDĚLI, 25. ČERVENCE
7.30 h - mše svatá

9.00 h - poutní mše svatá
/P. Miroslav Hřib/

10.30 h - hlavní mše svatá
/P. Vladimír Tomeček, Sl/

14.30 h - Te Deum,
svátostné požehnání
a rozloučení s poutníky

Při všech bohoslužbách se bude konat sbírka na generální opravu varhan.
Upřímně Pán Bůh zaplat' za každý váš dar.

**JAN PAVEL II. –
POUTNÍK DO LURD**

U PŘÍLEŽITOSTI 150. VÝROČÍ DOGMATU O
NEPOSKVRNĚNÉM POČETÍ PANNY MARIE
14.-15. srpna 2004

„Le siège d'une étonnante
école de prière, où Marie
enseigne à tous
à contempler
avec un ardent amour
le visage du Christ“

„...když tu u Massabiellské
jeskyně poklekám, s dojetím
pociťuji, že jsem dosáhl cíle
svého putování. Tato jeskyně,
kde se Maria zjevila, je srdcem
Lurd. Je připomínkou jeskyně
na hoře Horeb, kde se Eliáš
setkal s Pánem, jenž k němu
promlouval v „jemném vánku“
(1Král 19,12).

Tady Panna Maria vyzvala
Bernardetu, aby se modlila
růženec, přičemž sama
probírala růžencová zrnka.
Tato jeskyně se tak stala
**místem obdivuhodné školy
modlitby, v níž Maria učí**

všechny s vroucí láskou rozjímat Kristovu tvář.

„Zdravas Maria, chudá a pokorná Ženo, požehnaná od Nejvyššího!

Panno naděje, prorocství nových časů, přidružujeme se k tvému zpěvu chvály, abychom
slavili Pánovo milosrdenství, zvěstovali příchod Království a plné osvobození člověka.

Zdravas Maria, pokorná služebnice Páně, slavná Matko Kristova!

Panno věrná, svatý příbytku Slova, nauč nás vytrvalosti v naslouchání Slovu, být
poslušnými k hlasu Ducha, pozornými k jeho výzvam v nitru svědomí,

i k jeho projevům
v událostech dějin.

**Zdravas Maria,
Matko bolesti,
Matko živých!**

Panenská nevěsto pod
křížem, nová Evo,
buď naší vůdkyní
po cestách světa,

nauč nás žít a šířit Kristovu lásku spolu s tebou se zastavovat u bez počtu křížů
na nichž je dosud křížován tvůj Syn.

Zdravas Maria, Ženo víry, první z apoštolů!

Panenská Matko Církve, pomoz nám stále předkládat důvody naděje, která je v nás,
důvěřujíc v dobrotu člověka i v lásku Otce.

Nauč nás budovat svět zevnitř: v hlubině ticha a modlitby,
v radosti z bratrské lásky, v nenahraditelné plodnosti kříže.

Svatá Maria, Matko věřících,

Naše Paní z Lurd, oroduj za nás. Amen.

„Икона предстаёт как один из символов единства учеников Единородного Сына Божия, к Кому она ведёт всех нас“

„I přes rozdělení, jež bohužel mezi křesťany dosud přetrvává, se tato svatá **ikona jeví jako jeden ze symbolů jednoty učedníků jednorozeného Božího Syna, Toho, k němuž**

nás všechny vede“. Tato slova napsal Jan Pavel II. v listu moskevskému patriarchovi celé Rusi, Alexiji II. u příležitosti předání ikony Kazaňské Matky Boží, kterou patriarcha převzal z rukou kardinála W. Kaspera, předsedy papežské rady pro jednotu křesťanů v katedrále Zesnutí Panny Marie, v sobotu 28. srpna dopoledne. „Po dlouhém období zkoušek a utrpení, co v minulém století dolehly na pravoslavnou Církev a na ruský lid, Pán dějin, jenž vše řídí podle své vůle, nám dnes dal prožít radost nad návratem ikony Kazaňské Matky Boží do vlasti“.

Na tváři čtrnáctileté Viktorie Kisojevy se zračí zastřený úsměv, až stydlivá radost, když ukazuje fotografii, na níž je zachycena její ruka svírající kříž. Fotografie byla zhotovena 3. září 2004 ve chvíli, kdy se jí dostalo pomoci poté, co unikla masakru v Beslanu. V oněch zdrcujících okamžicích jsem to byl a je kříž nevýslovné bolesti, - nevinnost, ukřižovaná v apokalyptickém mezníku dějin. Poznamenal jsem také, že tato ruka, svírající symbol vykoupení se modlila k Nevinnému, který na sebe vzal úděl všech neštěstí a tragédií. Ukřižovaná láska, aby lidstvo mohlo žít. „Celých 52 strašlivých hodin únosu“ – vypráví Viktorie – „byl tento kříž mou útěchou, jedinou silou mi byla modlitba - mocná opora mé naděje“. Dnes jí z tváře promlouvá ryzost svědomí, ale úsměv zůstává zadumaný: ta hrozná tragédie, tu nelze z paměti vymazat; vzpomínka na tolik nevinných obětí, to vše brání upřímnému projevu bezmezné radosti. A potom, tato naše doba krutého násilí a strachu, smrti z milosti v područí tyranů a katů dětství i všech dalších nevinností. Přetrvává však nezdolná naděje a síla modlitby - předtucha světla i přes temnoty bolestných hodin.

MEMORIA E IDENTITÀ. DIALOGHI FRA DUE MILLENNI

„Pod jhem nacistů a komunistů“

/úryvek ze třetí kapitoly chystané knihy Jana Pavla II.: „Paměť a Identita. Rozhovory na přelomu dvou milénií“, která vyjde na jaře 2005 v edici Rizzoli/

Tiskový ředitel Svatého Stolce, Dr. Joaquín Navarro-Valls při prezentaci nové knihy Jana Pavla II. Frankfurt nad Mohanem, 6. října 2004

Bylo mi dáno prodělat osobní zkušenost reality „ideologií zla“. Je to cosi, co nesmazatelně zůstává v paměti. Nejprve to byl nacizmus. Už to, co bylo v těch letech možné vidět, bylo něčím strašným. Mnohé aspekty nacizmu však v té fázi zůstaly skryté. Reálný rozměr zla, co zuřilo v Evropě, totiž nechápali všichni, dokonce ani ti, kdo žili v samotném centru onoho víru. Žili ponořeni do velké erupce zla. Stejně jako nacisté během války, tak později komunisté ve východní Evropě se snažili před veřejným míněním skrývat to, co páchali. Dlouhou dobu nechtěl Západ uvěřit vyhlazování židů. Ani v Polsku se nevědělo, co všechno nacisté udělali a co dělají Polákům, ani co sověti spáchali na polských důstojnících

v Katynu¹.

Později, po válce, jsem uvažoval: Pán Bůh dopustil dvanáctiletou existenci nacizmu a po dvanácti letech systém padl. Je patrné, že to byla hranice, určená tomuto šílenství Boží Prozřetelností. Ve skutečnosti totiž nešlo o pouhé šílenství, nýbrž byla to „bestialita“, jak napsal prof. Konstanty Michalski (srv. *Miedzy heroizmem i bestialstwem*). Ale Boží prozřetelnost ponechala rozpoutání této zběsilé bestiality pouze oněch dvanáct let. Jestliže komunismus přežíval déle a má-li jakousi perspektivu dalšího vývoje před sebou dodnes, - pomyslel jsem si – musí to všechno mít nějaký smysl.

Tehdy panovalo jasné vědomí, že komunisté dobyli Polska a půjdou dál do střední Evropy s úmyslem dobýt svět. Ve skutečnosti se toho až tolik nedosáhlo. „Zázrak na Visle“, neboli vítězství Pilsudského² v boji proti Rudé armádě tyto sovětské představy zastavil. Po porážce nacizmu ve II. světové válce si komunisté začali s drzostí sobě vlastní podmaňovat svět, a každopádně Evropu. Zpočátku to vedlo k rozdělení kontinentu na sféry vlivu. Taková byla dohoda dosažená v únoru 1945 na Jaltě³, dohoda, kterou komunisté respektovali jen na oko, ale kterou ve skutečnosti mnoha způsoby porušovali. Tehdy mi bylo hned jasné, že to bude trvat mnohem déle než nacizmus. Jak dlouho? To bylo těžké předvídat. K zamyšlení však vedlo, že toto zlo bylo nějakým způsobem pro svět i člověka nezbytné. Stává se totiž, že v jistých konkrétních situacích lidské existence se zlo jeví v jisté míře jako užitečné – užitečné natolik, nakolik se stává příležitostí k dobru. Neoznačil snad J.W. Goethe d'ábla za „ein Teil von jener Kraft, / die stets das Böse will und stets das Gute schafft“? (Část oné síly, co ač stále usiluje o zlo, stále působí dobro; *Faust Teil 1, 3 Szene: Studierzimmer*). Svatý Pavel v této souvislosti napomíná: „Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem“ (Řím 12,21).

¹ **Katyn:** lokality jen pár kilometrů vzdálená od ruského Smolenska, kde „byly v roce 1943 objeveny hromadné hroby s těly 400 polských důstojníků. Masakr z roku 1940 byl připisován nacistům; v roce 1990 však sovětská vláda potvrdila, že odpovědnost za něj nese komunistická tajná policie.

² **Józef Pilsudski:** polský politik (1867-1935). Ke střetu, o kterém se zde píše, došlo 15. srpna 1920, kdy polské oddíly pod vedením generála Pilsudského přinutily Rudou armádu k ústupu.

³ **Jalta:** místo na Krymu, kde se ve dnech 4.-11. února 1945 konala konference, na níž se Stalin, Roosevelt a Churchill dohodli na budoucím uspořádání Evropy.

ZTRATILI VŠECHNO, ALE NESMĚJÍ ZTRATIT NADĚJI

PRO NÁS JE TO ZÁZRAK /svědectví zveřejněné italským deníkem Avvenire/

„Víra vždycky odměňuje“. Prohlášení diecéze Thanjore, vydané ve čtvrtek 30. 12. má dunivé tóny odpovídající tragédii tsunami. Ale je také plné údivu před „tajemstvím“, které zdejší lidé bez obav již nazývají „zázrak“. Nevíme ještě, zda se udál skutečný zázrak, ale jistě je tu nesmírný údiv a vděčnost, jež přemáhají bolest. Basilika „Naší Paní dobrého zdraví“ (my bychom řekli P. Marie

Uzdravení nemocných) ve Vailankanni byla plná věřících, když vražedná obří vlna udeřila na východní pobřeží Indie. Více než tisíc lidí, mezi nimi poutníci na parkovišti autobusů a v okolních hotelích, se stalo obětmi zuřících vod. Co však nyní svědkové vyprávějí a co můžeme vidět na vlastní oči, přesahuje jakoukoliv reportáž. „Je to útěšné znamení v té pohromě, že se moře hnalo jako divoký příboj a dospělo až k hlavnímu vchodu basiliky, kde je uctívána socha P. Marie z Vailankanni, a pak se stáhlo zpět, když jen olízlo první chrámové stupně, vypráví úřední prohlášení biskupa z Thanjore, na jehož území leží svatyně známá jako Lurdy Indie. Je také kopií basiliky na místě zjevení Madony v Lurdech. Tuto indickou svatyni navštíví každý rok na 20 milionů poutníků. Očití svědkové potvrzují jednohlasně údaje diecézního prohlášení.

„Kdo může popírat, že šlo o zázrak. Mocné požehnání Naší Paní z Vailankanni zachránilo tisíce životů: divoké vlny se ani nedotkly věřících uvnitř basiliky“, stojí dále v textu prohlášení diecéze. 26. prosince bylo v chrámové lodi a přilehlé budově přes dva tisíce lidí. Svatyně je sotva sto metrů vzdálená od pláže a voda přesto do ní nepronikla“, zdůrazňuje biskup Devadass Ambrose, který se dočasně přesunul do basiliky, aby řídil záchranné práce, přestože po tři dny netekla pitná voda a chyběla elektřina. Parkoviště autobusů leží pět set metrů od moře, v téže výši jako svatyně a bylo zavaleno divokými až 12 metrovými vlnami stejně jako okolní hotely. Tam zahynulo přes tisíc osob. Avšak tytéž vlny se zastavily před mřížemi svatyně, vypráví mons. Amborse. Jiný pramen útěchy pro vyčerpané dobrovolníky, kteří už pietně posbírali 800 mrtvol během tří dnů, bylo nalezení jedné matky, 29. prosince večer, téměř 72 hodin po neštěstí: asi 35 letá žena držela v náruči mrtvého synka. Dnes už opustila nemocnici v dobrém stavu. P. Lionel Joseph, kancléř diecéze Thanjore to komentoval: Hledání mrtvých skončilo radostí místo naprostého zoufalství. Naše Svatá Matka vykonala zázraky navzdory tragédii. 30. prosince večer už mons. Amborse sloužil mši svatou v basilice, která opět září bělostí díky velkodušné práci stovek osob. Byla obětována za oběti tsunami a na poděkování Madoně za její prozřetelnostní zákrok. Neexistují historické dokumenty, které by potvrzovaly, kdy byla postavena první kaple ve vsi Vailankanni ležící 300 km jižně od města Chennai, na východním pobřeží Indie ve státu Tamil Nadu. Tradice uchovala mnoho lidových vyprávění o kapli s doškovou střechou z 16. století, kterou postavil jeden muž, který měl zjevení Matky Boží s Ježíškem v náručí. Protože se Madona předtím zjevila chromému chlapci, který pak byl uzdraven, začali kapli nazývat Arokia Matha (Matka dobrého zdraví). Arokia Matha byla jednou jakýmsi majákem pro portugalské mořeplavce za bouře a když se zachránili, místní rybáři je zavedli do kaple s doškovou střechou. Na znamení vděčnosti kapli vyzdili a při dalších plavbách ozdobili. Byla pak posvěcena 8. září na svátek Narození P. Marie. V roce 1962 byla povýšena na basiliku.